

Editor's Note

บรรณาธิการแฉ่ง

การจัดทำวารสารฉบับนี้ในช่วงเดือนมีนาคมต่อเดือนเมษายน 2553 จึงมีหลายสาระและ
ไร้สาระมาบรรจบกันด้วยความพร้อม กล่าวคือ หลายเรื่องผ่านกระบวนการคัดสรรเป็นเรื่องดีเด่นของ
กระทรวงสาธารณสุข หลายเรื่องเป็นภาพฉายในระดับชาติ สำหรับภาระการฟื้นฟูสุขภาพที่บังเงาอยู่
ใต้กลีบงานรักษาพยาบาลมานาน แต่กระบวนการไร้สาระนั้นเกิดขึ้นในและนอกกระทรวงเพราะความ
แตกต่างทางความคิดทางการเมือง และสี่สี่เป็นต้นเหตุ

บางกลุ่มพยายามสร้างฐานศัพท์เฉพาะบริบทขึ้น เช่นคำว่า ‘มุขแป็ก’ ซึ่งเปรียบเทียบทางวิชา
การว่าไม่สามารถพิสูจน์สมมติฐาน (null hypothesis) ได้ กลุ่มผู้โต้แย้งทางวิชาการอ้างว่า เลือดคน
และเลือดสุกร รวมแล้วไม่กลืนเป็นเนื้อเดียวกัน (homogeneous) และการสัมผัส (exposure) ทำให้
ขยาย ปัจจัยเสี่ยงด้านโศยศาสตร์และการแพทย์อย่างสับสนเกินคาด จึงแนะนำให้เสริมความรู้เรื่องไวรัส
เอดส์ในเล่มให้พอเป็นกระสาย

ถึงกระนั้นก็ยังมิผู้สรรเสริญบางประเด็นด้วยสายตาของนักวิชาการ เช่น เป็นโอกาสทองที่จะ
ศึกษาศัพท์ ‘อคติ’ ตัวเป็นๆ เพราะมุมมองของผู้พูดและผู้ชมโต้ะเจรจาเรื่องยุดสภหรือไม่ เป็น
กาลามสูตรสุดขั้วของตัวอย่างที่ดี (และเลว) แต่เป็นสิ่งที่ศัพท์ทางวิชาการสรุปว่าเป็น ‘ตัวปรวน’ ใน
ขณะที่ศัพท์ทางโศยศาสตร์อาจมีสำเนียงกระเดียดอย่างไม่เป็นสำว่า ‘ตัวเสียด’

ในส่วนปรัชญาด้านการไกลเกลี่ยด้วยสันติวิธีนั้น มีผู้สนใจติดตามผลทางวิชาการอย่างใกล้ชิด แต่
ความคิดรวบยอด (concept) ที่ชนะเลิศนั้น กรรมการเถียงตัดสินให้รางวัลผู้ชมในโทรทัศน์ที่ส่ง
ข้อความว่า

“เจรจาจู้จู้ จบจิมจุ่ม เจรจาจริงใจ จบจู้บจู้บ”.

นิเทศ จันทร์เสีอง ฌนแฉ่ง .